

РЕШЕНИЕ

№ 19525

гр. София, 10.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 02.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6809** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. К. С., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Сирия, с адрес [населено място], [улица] бл. 15 – 16, вх. А, ет. 17, ап. 52, срещу Решение № 7138/18. 06. 2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е обжалвано само в частта, в която е отказано предоставяне на хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административнопроизводствените правила. Оспорва се преценката на административния орган, че е налице изключващата клауза на чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ и квалифицирането на извършеното престъпление като тежко по критерия в чл. 93, т. 7 от НК. Определението по чл. 93, т. 7 от НК за тежко престъпление не е равнозначно на определението за тежко престъпление по чл. 17, §1, б. „б“ от Директива 2011/95/ЕС и решение на съда в Люксембург по дело № С – 369/17 г. Твърди, че административният акт е издаден в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Обжалваното решение е издадено при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски

съвет, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт К., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Прокурор К. от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата. Счита, че решението е правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № ОК – 13 – 149/22. 01. 2024 г. на РПЦ – [населено място], подадена от жалбоподателя А. К. С., гражданин на Сирия, роден на 09. 07. 1994 г. в [населено място], Сирия, етническа принадлежност – арабин, религия - мюсюлманин сунит, семейно положение – женен. С

подадената молба той е поискал международна закрила от българските власти. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като същият не е представил документи, удостоверяващи неговата самоличност.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично.

Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2401220006.

С жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол от проведено интервю с рег. № УП – 23170/05. 03. 2024 г. По време на интервюто апликантът заявява, че е напуснал самоволно общежитието в [населено място],[жк], защото искал да отиде в Германия. Бил задържан от полицията в [населено място] при опит да напусне България. За периода от 27. 01. 2024 г. до 28. 02. 2024г. бил в затвора в [населено място]. Напуснал Сирия преди 10. 12. 2023 г. нелегално, в посока Турция, сам, с помощта на трафикант. Преминал нелегално българо – турската граница на 18. 12. 2023 г. В София бил задържан от полицията и настанен в СДВНЧ – Бусманци. Държавата крайна – цел на чужденеца е Германия, след задържането му в [населено място] при опит да премине нелегално българо - румънската граница заявява, че иска да остане в България.

Не е членувал в политическа партия, не е арестуван в държавата по произход, не е съден или осъждан, не е имал проблеми поради етническа принадлежност, нито заради изповядваната религия.

Роден е в гр . Дамаск, където е живял. Напуснал Сирия поради тежката икономическа ситуация и войната. Счита, че в Сирия няма бъдеще освен заради войната и поради икономическата криза и трудния живот. Посочва, че в [населено място] понякога има сражения, но не винаги. От време на време прелитат самолети от Израел и от Турция, които бомбардират [населено място].

В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет Справка с вх.№ ЦУ- 1010/01.04.2024 г. относно актуалната обстановка в Сирийска арабска република.

Получено е становище на ДА“НС“ за липса на възражения за предоставяне на закрила

в Република България на А. К. С., гражданин на Сирия, в случай, че отговаря на условията на ЗУБ.

Приобщени са доказателства за осъждане на чуждия гражданин за престъпление по чл. 279, ал.1 във вр. с чл. 18, ал. 1 от НК на „лишаване от свобода“ за срок от една година, изтърпяването на което е отложено с 3 – годишен изпитателен срок, на основание чл. 66, ал.1 от НК след одобрено споразумение по ДП № 13/2024 г. по описа на ГПУ Генерал Т..

Изготвено е становище от И. М. , главен експерт в отдел ПМЗ – кв. Военна рампа, РПЦ – София, с което е предложено да се откаже статут на бежанец и хуманитарен статут.

Въз основа на фактите и доказателствата, и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ и чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ. Решението е обжалвано само в частта, в която с него е отказано предоставяне на хуманитарен статут.

Решаващият орган е приел, че не са налице предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне Сирия поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне. Обсъдена е бежанската история и е прието, че не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал.1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Случаят е разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ. Направен е анализ на информацията за обстановката в Сирия, изложена в Справка с вх. № ЦУ – 1010/01. 04. 2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Прието е, че по данните от справката, към момента на постановяване на решението на председателя на ДАБ при МС Сирия се намира в състояние на вътрешен въоръжен конфликт, ситуацията в държавата по произход на кандидата за международна закрила е достигнала такова високо равнище на безогледно насилие, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че А. К. С., в качеството му на цивилно лице, ако бъде върнат в Сирия, ще претърпи посегателствата и заплахите по чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ поради самото си присъствие на територията на страната. Направен е извод, че търсещият закрила отговаря на условията по чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

Същевременно решаващият орган се е позовал на чл. 12, ал.2, т. 2 от ЗУБ, съгласно която разпоредба, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление. Тежкото престъпление по чл. 93, т. 7 от НК е това, за което по закон е предвидено наказание лишаване от свобода повече от пет години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна. Сирийският гражданин се е признал за виновен в това, че на 25. 01. 2024 г. на ГКПП – Д., [община], Област Добрич е излязъл през границите на страна без разрешение от надлежните органи на властта, като деянието е останало в стадия на опита, поради независещи от дееца причини – престъпление по чл. 279, ал.1 във вр. с чл. 18, ал.1 от НК. Предвиденото в чл. 279, ал.1 от НК наказание е „лишаване от свобода“ за срок от три до шест години и глоба от хиляда до пет хиляди лева, което определя престъплението като тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК. В тази връзка и при приложението на чл. 12, ал.2, т. 2 от ЗУБ е отказано предоставяне на хуманитарен статут.

Обсъдена е разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ и прието приложение на нормата на чл. 4, ал. 4 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство е приета Справка № ЦУ 1884/30. 0. 2024г. относно общото положение в страната и актуалната политическа обстановка в Сирийска арабска република, както и Справка № ЦУ – 1852/27. 08. 2024 г. относно състоянието със сигурността в районите на Дамаск, Х., Х., К., Л. и Т..

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:
По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ, от Председателя на ДАБ при МС. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, както правилно е приел и решаващия орган. Съгласно чл. 9, а.1, т.1 и т. 2 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му. От проведеното интервю и личната бежанска история на заявителя може да се направи извод, че причината за напускане на страната по произход е икономическата криза в Сирия, ниските доходи и липсата на перспектива за развитие. В страната си по произход чужденецът не е бил подложен на тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, нито има реална опасност от такива посегателства.

Разгледана е и хипотезата на чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ. Настоящият съдебен състав намира, че неправилно ситуацията със сигурността в Дамаск в контекста на личната бежанска история е оценена като създаваща тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. При разглеждането на този въпрос, съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“, какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на

тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Видно от представената в открито съдебно заседание на 02. 10. 2024г. и приета по делото Справка № ЦУ – 1852/27. 08. 2024 г. относно състоянието със сигурността в районите на Дамаск, Х., Х., К., Л. и Т., в [населено място], където е роден и живял жалбоподателя, при съобразяване на критериите в най – актуалните насоки за Сирия на Агенцията на ЕС за убежището /АЕСУ/ може да се отбележи, че в област Дамаск като цяло не съществува реален риск цивилно лице да бъде лично засегнато от безогледно насилие по смисъла на чл. 15, б. в) от Квалификационната директива. Актуалната ситуация със сигурността в [населено място] изключва приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Дори да се приеме, че са налице предпоставките за предоставяне на субсидиарна закрила, правилно е постановен отказ на основание чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ. Заявителят е извършил „тежко престъпление“ на територията на Република България. Чужденецът е осъден за извършено на 25. 01. 2024 г. на ГКПП – Д., [община], Област Добрич престъпление по чл. 279, ал.1 във вр. с чл. 18, ал.1 от НК. Предвиденото в чл. 279, ал.1 от НК наказание е „лишаване от свобода“ за срок от три до шест години и глоба от хиляда до пет хиляди лева, което определя престъплението като тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК, независимо, че делото е приключило със споразумение и с по-ниско наказание от предвиденото. Съгласно разпоредбата на чл. 17, § 1, б. "б" от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, гражданинът на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице е извършило тежко престъпление, каквото в случая безспорно е налице. Актът е мотивиран с разпоредбата на чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление. Административният орган законосъобразно и правилно е приел, че съществуват сериозни основания да се счита, че деянието, извършено от съответното лице, представлява основание за изключване, като определянето на тежестта на съответното престъпление е съобразено с цялостната преценка на всички обстоятелства в отделния случай. В този смисъл е решение по дело С-369/17 на СЕС.

Не е нарушена и забраната за връщане по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, доколкото в случая е приложима разпоредбата на чл. 4, ал. 4 от ЗУБ.

С оглед на горното, жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I - во отделение, 43-ти

състав,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. К. С., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Сирия, с адрес [населено място], [улица] бл. 15 – 16, вх. А, ет. 17, ап. 52, срещу Решение № 7138/18. 06. 2024 г. на председателя на ДАБ при МС, в частта, в която е отказано предоставяне на хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: